

BỆNH GIÀ

Cán Bộ Hồ Văn Khởi

Sau thể chiến thứ II, trở về xây dựng đất nước, một danh tướng Pháp phát biểu: “Tương lai đất nước thuộc về giới trẻ. Nhưng giới trẻ mà không có giới già là một thiếu sót. Tôi xin bù đắp vào chỗ thiếu sót đó”. Bài viết này, tôi xin được góp ý Quý đàn anh, cùng đàn em đề bù đắp vào chỗ thiếu sót trong câu nói trên.

Đàn anh mà tôi muốn được đề cập ở đây xin được đóng ngoặc giới hạn trong lứa tuổi dưới 80 và trên 60. Chúng ta thật sự đã già chưa???

Thế hệ tuổi này đã đóng vai trò quan trọng trong quá trình vận hành đất nước suốt thời gian qua, là nhân chứng cụ thể cho tình trạng đất nước hiện nay, và phải nhận lãnh phần trách nhiệm này đối với lịch sử. Chúng ta đã làm gì trong mỗi vị trí của chúng ta cho đến ngày hôm nay.

Thật đáng buồn khi nhìn lại ở lứa tuổi chúng ta đã có quá nhiều thứ bệnh, bệnh từ trong cơ thể là chuyện đương nhiên của luật: “sinh lão bệnh tử”, nhưng bệnh về não trạng đã làm lão hóa con người chúng ta mới là điều đáng nói.

Những căn bệnh này không loại trừ bất cứ nơi nào, từ Bắc vô Nam, từ trong nước ra đến hải ngoại, đâu đâu cũng thấy xuất hiện các triệu chứng những căn bệnh này, chỉ ít

hay nhiều mà thôi, nó làm ảnh hưởng đến đời sống từng cá nhân, gia đình lây sang đoàn thể xã hội, làm ảnh hưởng đến sự sinh tồn đất nước . . .

Đó là căn bệnh:

1 - BẢO THỦ - CỤC ĐOAN: Một số trong chúng ta vẫn có lối sống, lối suy nghĩ bảo thủ, cục đoan; người ta thường gọi là “bình vôi”, cứ cho mình là trên hết, mình là chủ gia đình, mình là Chủ tịch là Thái Thượng Hoàng thời Quân chủ, mình nói là đúng, mọi người phải nghe theo. Chuyện gì thuận với mình là đúng là hay; trái ý mình là sai và ít chịu lắng nghe. Chính căn bệnh này mà chúng ta bỏ qua nhiều cơ hội xây dựng gia đình, phục vụ cho đoàn thể xã hội và cho đất nước dân tộc được tiến bộ và phát triển.

2 - THỜI CƠ – CƠ HỘI: Căn bệnh này cũng không ít trong lứa tuổi chúng ta, vì lợi ích cá nhân, vì “tham sân si” mà chúng ta đã không từ bỏ bất cứ cơ hội nào, thời cơ nào để thủ lợi về mình, bất chấp thủ đoan. Từ những căn bệnh đó, chúng ta đã làm tổn hại, thiệt thòi, mất mát rất nhiều cho gia đình, cho đoàn thể, cho đất nước, dân tộc trong giai đoạn lịch sử vừa qua.

3 – THÂM LẶNG – TIÊU CỰC: Trước thế lực một thiểu số cầm quyền đất nước, sự tranh chấp quyền hành và quyền lợi trong tổ chức, đoàn thể ngoài xã hội, sự khó khăn đời sống gia đình và sự an nguy mỗi cá nhân, đã làm cho nhiều người yếm thế, nhắm mắt làm ngơ, muốn được an thân, yên ổn gia đình, thoát ra được bên ngoài, dứt khoát được quá khứ, trách nhiệm, an phận mà sống cho qua tháng ngày còn lại, từ đó sinh ra căn bệnh thâm lặng, tiêu cực.

Với những căn bệnh vừa nêu, đã lão hóa con người ở lứa tuổi trên. Vậy làm sao chúng ta “bù đắp vào chỗ thiếu sót” cho giới trẻ được? Hay để một lần nữa “tinh thần trách nhiệm” của thế hệ tuổi này lạng lẽ, âm thầm trôi qua một cách vô cảm.

Trong cuộc sống hàng ngày, trong những buổi trà đàm hay những lần tửu yến, chúng ta thường hay nói đùa: “tại tuổi tôi lớn, chớ tôi đâu có già . . .”. Câu nói đùa ấy, một phần nào xác nhận chúng ta chưa già. Nhiều lúc, khi chúng ta còn trẻ, nhưng đã già từ bao giờ, là tự chúng ta đã làm cho tâm hồn chúng ta cằn cỗi bởi những toan tính quá mức, những nghi ngờ thành kiến, những cố chấp cứng ngắt, những bảo thủ quá đáng . . . hoặc có khi chúng ta đã đánh mất niềm

tin và lý tưởng.

Vậy chúng ta phải làm gì, để chữa chạy những căn bệnh già trên.

Một nhà tâm lý học Pháp đã nói: “la jeunesse n’est pas une période de la vie; elle est un état d’esprit, un effet de la volonté, une qualité de l’imagination . . .” “tuổi trẻ không phải là một giai đoạn của cuộc sống, đó là một trạng thái của tinh thần, một hệ quả của ý chí, một phẩm chất của trí tưởng tượng, v v . . .”

Có nghĩa là chúng ta phải làm mới chính mình, làm trẻ tâm hồn mình. Chúng ta phải tự làm mới mình bằng niềm tin, lý tưởng chính mình. Chúng ta hãy giữ cho mình luôn trẻ bằng cách tự tập luyện cho mình biết học hỏi những cái hay, cái đẹp cao cả, phải biết tiếp nhận từ thiên nhiên, từ con người, từ thời gian và không gian vô tận...

Được vậy, chúng ta mới chữa hết những bệnh trạng trên. Được vậy, chúng ta mới bù đắp vào chỗ thiếu sót cho giới trẻ. Bởi giới trẻ rất cần sự quan tâm và trao truyền kinh nghiệm của các thế hệ đàn anh như chúng ta.

Hãy là đàn anh rộng lượng đầy nhiệt tình nâng đỡ đàn em tiếp nối tinh thần và truyền thống Thiếu Sinh Quân.

“Đoàn ta con người chiến sĩ Quốc gia.

Máu hồng hùng anh kết thành ta đó.

Nhớ rằng đoàn quân bách chiến ngày mai.

Huy hoàng đều trông ngóng nơi đoàn ta. . . .”

(Thiếu Sinh Quân Hành Khúc)

Cán Bộ Hồ Văn Khởi